

"Deixem que ens acaroni la mirada de Maria"

Durant les visites a París i a Lourdes, el Papa ha convidat a compartir amb Maria la vida de Crist, també la Creu. Llegiu una selecció de textos. Oferim també enllaços als discursos complets.

16/09/2008

Discurs de Benet XVI al món de la cultura 12 setembre 2008

Paraules del Papa als joves a París

Divendres, 12 setembre

Tots cerqueu estimar i ser estimats. Heu de tornar a Déu per aprendre a estimar i per tenir la força d'estimar. L'Esperit, que és Amor, pot obrir els vostres cors per rebre el do de l'amor autèntic. Tots cerqueu la veritat i voleu viure-la, viure realment! Crist és aquesta veritat (...).

És urgent parlar de Crist al vostre voltant, a les vostres famílies i amics, en els vostres llocs d'estudi, de treball o d'oci. No tingueu por. Tingueu "la valentia de viure l'Evangeli i l'audàcia de proclamar-lo" (Missatge als joves del món, 20 de juliol de 2007). Us encoratjo(...) a tenir les paraules justes per anunciar Déu al vostre voltant, abonant el vostre testimoni amb la força de l'Esperit implorada en la pregària.

Porteu la Bona Notícia als joves de la vostra edat i també als altres. Ells coneixen les turbulències de l'afectivitat, la preocupació i la incertesa respecte el treball i els estudis. Afronten patiments i tenen experiència d'alegries úniques. Doneu testimoni de Déu, perquè, en quant joves, formeu part plenament de la comunitat catòlica en virtut del vostre Baptisme i per la comuna professió de fe (cf. Ef. 4,5). Vull dir-vos que l'Església confia en vosaltres (...).

Molts de vosaltres porteu penjada al coll una cadena amb una creu. També jo porto una, com d'altra banda tots els Bisbes. No és un adorn ni una joia. És el preciós símbol de la nostra fe, el signe visible i material de la vinculació a Crist (...).

Estimats joves, sé que venerar la Creu de vegades també porta amb si l'escarni i fins i tot la persecució. La

Creu posa en perill en certa manera la seguretat humana, però manifesta, també i sobretot, la gràcia de Déu i confirma la salvació. Aquesta tarda us confio la Creu de Crist.

L'Esperit Sant us farà comprendre el seu misteri d'amor i podreu exclamar amb sant Pau: "Quant a mi, Déu me'n guard, de gloriar-me de res, si no és de la creu de nostre Senyor Jesucrist, pel qual el món és crucificat per a mi, i jo per al món" (Ga 6,14). Pau havia entès la paraula de Jesús -aparentment paradoxal- segons la qual només entregant ("perdent") la pròpia vida es pot trobar-la (cf. Marc 8,35; Jo 12,24) i d'això havia tret la conclusió que la Creu manifesta la llei fonamental de l'amor, la fórmula perfecta de la vida vertadera. Que a alguns l'aprofundiment en el misteri de la Creu us permeti descobrir la crida a servir Crist de manera més total.

Homilia del Papa en la missa presidida en l'Esplanada dels Invàlids (París)

13 setembre 2008

"Aquesta crida a fugir dels ídols continua sent vàlida també avui. Que potser el nostre món contemporani no crea els seus propis ídols? No imita, potser sense saber-ho, als pagans de l'antiguitat, desviant l'home del seu fi veritable de viure per sempre amb Déu? Aquesta és una qüestió que tot home honest amb ell mateix es planteja dia darrere dia. Què és el que importa en la meua vida? Què he de posar en primer lloc?

La paraula "ídol" ve del grec i significa "imatge", "figura", "representació", però també "espectre", "fantasma", "aparença vana ". L'ídol és un cimbell, ja que

desvia de la realitat a qui el serveix per encadenar-lo al regne de l'aparença. Ara bé, no és aquesta una temptació pròpia de la nostra època, l'única sobre la qual podem actuar de forma eficaç? És la temptació d'idolatriar un passat que ja no existeix, oblidant les seves carències, o un futur que encara no existeix, creient que l'ésser humà farà arribar amb les pròpies forces el regne de la felicitat eterna sobre la terra (...).

Com arribar a Déu? Com aconseguir trobar o retrobar a Aquell que l'home cerca en el fons d'ell mateix, fins a oblidar-se sovint de ell? Sant Pau ens convida a utilitzar no sols la nostra raó, sinó sobretot la nostra fe per descobrir-ho. Ara bé, què ens diu la fe? El pa que partim és comunió amb el Cos de Crist; el calze d'acció de gràcies que beneïm és comunió amb la Sang de Crist. Revelació extraordinària que prové de Crist i que se'ns ha transmès pels Apòstols i

tota l'Església des de fa gairebé dos mil anys: Crist va instituir el sagrament de l'Eucaristia la nit del Dijous Sant. Va voler que el seu sacrifici fos renovat de forma incruenta cada vegada que un sacerdot repeteix les paraules de la consagració del pa i del vi.

Des de fa vint segles, milions de vegades, tant a la capella més humil com a les basíliques i catedrals més grandioses, el Senyor ressuscitat s'ha entregat al poble, arribant a ésser, segons la famosa expressió de sant Agustí, "més íntim en nosaltres que la nostra pròpia intimitat" (cf. *Confessions*, III, 6.11).

Germans i germanes, venerem ferventment el sagrament del Cos i la Sang del Senyor, el Santíssim Sagrament de la presència real del Senyor a la seva Església i en tota la humanitat. Fem tot el que es pugui per mostrar-li el nostre respecte i

amor. Donem-li la nostra major honra. Mai permetem que amb les nostres paraules, silencis o gestos, quedi pàl·lida en nosaltres i en el nostre entorn la fe en Crist ressuscitat present en l'Eucaristia (...).

Permeteu-me fer una crida, esperançat en la fe i en la generositat dels joves que es plantegen la qüestió de la vocació religiosa o sacerdotal: No tingueu por! No tingueu por de donar la vida a Crist! Res substituirà mai el ministeri dels sacerdots en el cor de l'Església. Estimats joves o no tan joves que m'escolteu, no deixeu sense resposta la crida de Crist (...).

Ell mateix ens ha ensenyat a fugir de la idolatria i ens convida a construir la nostra casa "sobre roca" (Lluc 6,48). Qui és aquesta roca sinó Ell mateix? Els nostres pensaments, paraules i obres només adquireixen la seva dimensió veritable si les

referim al missatge de l'Evangeli. "El que sobreïx del cor, ho parla la boca" (Lluc 6, 45). Quan parlem, cerquem el bé del nostre interlocutor? Quan pensem, tractem de posar el nostre pensament en sintonia amb el pensament de Déu? Quan actuem, intentem difondre l'Amor que ens fa viure?

* * *

Paraules després de la processó amb les torxes

Dissabte, 13 setembre

Durant les aparicions, Bernadette resa el Rosari sota la mirada de Maria, que s'uneix a ella en el moment de la doxologia. Aquest fet confirma en realitat el caràcter profundament teocèntric de l'oració del Rosari. Quan resem el Rosari, Maria ens ofereix el seu cor i la seva mirada per contemplar la vida del seu Fill, Jesucrist (...).

Maria ens ensenya a pregar, a fer de la pregària un acte d'amor a Déu i de caritat fraterna. En pregar amb Maria, el nostre cor acull als que pateixen. Com és possible que la nostra vida no es transformi immediatament? Com el nostre ésser i la nostra vida sencera poden deixar de convertir-se en lloc d'hospitalitat per al nostre proïsme? (...)

Necessitem la llum i, alhora, estem cridats a ser llum. El pecat ens fa cecs, ens impedeix proposar-nos com guia per als nostres germans, i ens porta a desconfiar d'ells per deixar-nos guiar. Necessitem ser il·luminats i repetim la súplica del cec Bartimeu: "Mestre, que hi vegi!» " (Mc 10, 51). Fes que vegi el pecat que m'encadena, però sobretot, Senyor, que vegi la teva glòria (...).

* * *

Homilia del Papa en la missa amb motiu dels 150 anys de les aparicions de Lourdes

Diumenge, 14 setembre

És significatiu que, en la primera aparició a Bernadette, Maria comenci la trobada amb el senyal de la Creu. Més que un simple signe, Bernadette rep de Maria una iniciació als misteris de la fe. El senyal de la Creu és d'alguna forma el compendi de la nostra fe, perquè ens diu quant ens ha estimat Déu; ens diu que, en el món, hi ha un amor més fort que la mort, més fort que les nostres debilitats i pecats. El poder de l'amor és més fort que el mal que ens amenaça. Aquest misteri de la universalitat de l'amor de Déu pels homes, és el que Maria va revelar aquí, a Lourdes. Ella convida tots els homes de bona voluntat, tots els que pateixen en el seu cor o en el seu cos, a aixecar els ulls cap a la Creu de

Jesús per trobar en ella la font de la vida, la font de la salvació (...).

Maria surt al nostre encontre com la Mare, sempre disponible a les necessitats dels seus fills. Mitjançant la llum que brolla del seu rostre, es transparenta la misericòrdia de Déu. Deixem que la seva mirada ens acaroni i ens digui que Déu ens estima i mai ens abandona. Maria ens recorda aquí que l'oració, intensa i humil, confiada i perseverant ha de tenir un lloc central en la nostra vida cristiana. L'oració és indispensable per acollir la força de Crist. "Qui prega no malgasta el temps, encara que tot faci pensar en una situació d'emergència i sembli impulsar només a l'acció" (*Deus caritas est*, n. 36). Deixar-se absorbir per les activitats comporta el risc de treure de la pregària la seva especificat cristiana i la seva eficàcia veritable. En el Rosari, tan estimat per a Bernadette i els pelegrins a Lourdes,

es concentra la profunditat del missatge evangèlic. Ens introdueix en la contemplació del rostre de Crist. D'aquesta oració dels humils podem treure copioses gràcies (...).

* * *

Discurs de Benet XVI als bisbes de França

Diumenge, 14 de setembre

"Hi ha sens dubte un problema particularment urgent que apareix arreu: la situació de la família. Sabem que el matrimoni i la família s'enfronten ara a veritables borrasques. Les paraules de l'evangelista sobre la barca en la tempestat enmig del llac es poden aplicar a la família: " Les onades es llançaven sobre la barca, fins al punt que aquesta ja s'omplia. " (Mc 4,37).

Els factors que han portat a aquesta crisi són ben coneguts i, per tant, no

em demoraré a enumerar-los. Des de fa algunes dècades, les lleis han relativitzat en diferents països la naturalesa de cèl·lula primordial de la societat. Sovint, les lleis cerquen acomodar-se més als costums i a les reivindicacions de persones o de grups particulars que a promoure el bé comú de la societat. La unió estable entre un home i una dona, ordenada a construir una felicitat terrenal, amb el naixement dels fills donats per Déu, ja no és, a la ment d'alguns, el model a que es refereix el compromís conjugal.

No obstant això, l'experiència ensenya que la família és el pedestal sobre el qual descansa tota la societat. A més a més, el cristià sap que la família és també la cèl·lula viva de l'Església. Com més impregnada estigui la família de l'esperit i dels valors de l'Evangelí, tant més l'Església mateixa

s'enriquirà i respondrà millor a la seva vocació.

D'altra banda, conec i encoratjo ardentment els esforços que feu per donar el vostre suport a les diferents associacions dedicades a ajudar les famílies. Teniu raó a mantenir, fins i tot a costa d'anar contracorrent, els principis que són la força i la grandesa del Sagrament del Matrimoni. L'Església vol continuar sent indefectiblement fidel al mandat que li va confiar el seu Fundador, el nostre Mestre i Senyor Jesucrist. Mai deixa de repetir amb Ell: "El que Déu va unir, que l'home no ho separi" (Mt 19,6). L'Església no s'ha inventat aquesta missió, sinó que l'ha rebut.

Certament, ningú pot negar que certes llars travessen proves, de vegades molt doloroses. Caldrà acompanyar les llars en dificultat, ajudar-les a comprendre la grandesa del matrimoni i animar-les a no

relativitzar la voluntat de Déu i les lleis de vida que Ell ens ha donat.

Una qüestió particularment dolorosa és la dels divorciats i tornats a casar. L'Església, que no pot oposar-se a la voluntat de Crist, manté amb fermesa el principi de la indissolubilitat del matrimoni, envoltant sempre del major afecte als qui, pels motius més variats, no arriben a respectar-la. No es poden acceptar, doncs, les iniciatives que tendeixen a beneir les unions il·legítimes. L'Exhortació Apostòlica Familiaris consortio ha indicat el camí obert per una concepció respectuosa de la veritat i de la caritat.

* * *

Processó eucarística a Lourdes

Diumenge, 14 setembre

L'Hòstia Santa exposada davant els nostres ulls proclama aquest poder infinit de l'Amor manifestat en la Creu gloriosa. L'Hòstia Santa proclama l'increïble aclaparament de Qui es va fer pobre per donar-nos la seva riquesa, de Qui va acceptar perdre-ho tot per guanyar-nos per al seu Pare. L'Hòstia Santa és el Sagrament viu i eficaç de la presència eterna del Salvador dels homes a l'Església.

Germanes, germanes, amics meus, acceptem, accepteu, oferir-vos a Qui ens ho ha donat tot, que va venir no per jutjar al món, sinó per salvar-lo (cf. Jo 3,17), accepteu reconèixer en les vostres vides la presència activa de Qui està aquí present, davant les nostres mirades. Accepteu oferir-li les vostres pròpies vides (...).

Mare de Déu Santa, ajuda'ns a contemplar, ajuda'ns a adorar, ajuda'ns a estimar, a estimar més

encara a Qui ens va estimar tant, per
viure eternament

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/deixem-
que-ens-acaroni-la-mirada-de-maria/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/deixem-que-ens-acaroni-la-mirada-de-maria/)
(24/08/2025)